

частина I

ПІСНІ ВІЙНИ

розмова

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Від автора

Усі викладені тексти прямо чи опосередковано стосуються війни. Текстів буде до біса, тому хто не любить довгого читива, навіть не клікайте «Показати більше», роздивляйтеся картинки.

Первинно цю розмову я записував для себе. «В шуфляду». Згодом дещо викладав у світову павутину.

Друг Артим, надзвичайний Артим, сповістив на каві, що я пишу мемуари. Я не пишу мемуарів, бо хто я такий... Радше проваджу розмову, сам із собою і з вами — коли мені хріново. Ні... Це слово-нечема. Краще сказати «хріновИсто», з наголосом на «и», — так навіть якась височінь з'являється. Хоч попереджаю: нечемноти в мене проскакуватимуть. Вибачайте.

Усі ці розмови я назвав доволі неоригінально: «Пісні війни». Це не репортаж з подій, тож часова послідовність відсутня. Співаю, що співається. Намагатимусь співати чесно, не фальшивити. (Слухати не обов'язково.)

Усі іноземні слова та вислови (включно з мовою окупантів) транслітеровані українською.

Ще одна заувага: якщо якісь куплети драстично впливатимуть на чийсь організм чи спричинять хворобливу реакцію певних органів, заспокойтесь і спишіть це на художній вимисел, а може, умисел. Література, бля.

Кілька років тому, коли вперше виходили друком «Пісні війни», я додав був таку заувагу: «Деякі речі можуть бути незрозумілими для тих, хто не в темі, — якісь люди, псевдоніми, назви... Поясненнями дуже тішити не буду. Незрозуміло? Спробуйте відчутти».

Але ця клята війна так швидко перемелює життя в історію, що я зрозумів: уже тепер треба багато що пояснити і розшифрувати, що й пробую зробити.

Пісня про романтику

Війна. У цьому страшному слові молодим хлопчикам вчувається героїчна романтика. Старим пердунам теж вона вчувається. Але що глибше влазиш у війну, то дедалі менше і менше тої романтики. Життя — щоб жити, а не вбивати і вмирати.

Є, звичайно, героїзм і романтика. Є побратимство і справжня чоловіча дружба. Є підлість і зрада, глупота і нікчемність. Усе є, але все це в сумі якихось тридцять відсотків; решта — важка, невдячна, часом дурна праця. Під дощем, снігом, обстрілом... Де важко надібати ту романтику.

Ось пригнали на базу батальйону, до Красіка, фуру з дерев'яками, щоб укріпити окопи та збудувати бліндажі. (До речі, Красік — це Красноармійськ. Хлопці кажуть «Красік», бо негоже, воюючи з окупантом, називати місто іменем окупаційної армії. З 2016 року Красік став Покровськом. Декомунізація. Хоч, як на мене, трішки посмерджує кацапським православ'ям. Тим більше, що кацапня каже «Пакровское». О суки!) Так-от, ті важкезні довжелезні бруси з сирого дерева доводиться розвантажувати втрюх — Ясь, Скиба і я. Пупці надриваєш, серденько вистрибує, водій нервується:

— Ви так три дні будете розвантажувати.

А в Пісках точиться бій, і аж під вечір ВВ (позивний, імені не знаю) привозить на допомогу хлопців. Не знаю, що думали інженери-фортифікатори та скільки грошей вбухали в ці конструкції-одоробла, але стовідсотково не думали, що їх доведеться перти в Піски і тягати під обстрілом на передок.

Коли кацапня укріплювала свою Жабу*, ми тільки спостерігали, як мило і спокійнесенько вони це робили (ми ж дотримуємося мінських договорняків!). Укріпились, а тепер хріндячать зі всього дозволеного й недозволеного. І навіть як настане просвітління в певних головах й нам дозволять відповідати — спробуй, дістань їх там.

Або от Юрчик із Дрогобича, наш Юрій Дрогобич, всю ніч на морозі надривався й рихтував старий бетеер**, а зранку прийшли штурмовики, сіли на броню і поїхали на свій подвиг. Стоїть змучений Юрко, весь у мастилі, з побитими руками і червоними від безсонної ночі очима, і заздрісно дивиться їм услід, навіть не усвідомлюючи, що для їхнього подвигу він учинив власний подвиг.

А ось Танчик із «Правого сектору», безвідмовний Танчик, який у Пісках нам з Артмом заладував акумулятори, а потім... прилетіла кацапська міна... і Танчика не стало. Залишилась дружина і троє діточок.

Чи от Ясь, котрий — як Христос Лазаря (не сприйміть за святотатство!) — воскрешає ті залізяки з минулого

* Жаба — дачне селище Жаб'яче у передмісті Донецька, навпроти Пісків.

** БТР — бронетранспортер.

століття. Ясь, котрий під вогнем вивозив поранених з аеропорту і котрий воює без ротацій — до ПЕРЕМОГИ.

Усі вони — *чорнороби війни*, їх не кликатимуть на телешоу і їм не вручатимуть ордени. Але перед ними всім нам треба стати на коліна.

Отака вона — романтика. Романтика війни.

Така ПІСНЯ.

Пісня дощу

Третій день лле дощ. Суцільна багнюка. Об'їжджаємо бічними дорогами. По прямій таке болото, що «камази» застрягають.

Пароль — «Кішка». Поспішаємо: о 20:00 буде нічний пароль, а ми його не знаємо. Блокпост. Арміїці в дупу п'яні. Скажемо: «смертельно втомлені».

— Пароль?

Друг Янгол жартує:

— Кишка.

(Друг Янгол — поет-каратель, ще той жартівник. На річницю Тараса Шевченка разом із Гуцулом (Юрком Вовкогоном), побратимом із «Правого сектору», влаштував Шевченківські читання з жартуванням: у Пісках хлопці щогодини читали Тарасові вірші, а потім хріндячили по кацапах «за Тараса Григоровича!!!». Янгол навіть організував у Пісках поетичний клуб «Нічна Сова».)

Після жарту Янгола — довга пауза.

— Шото не то.

— Кажу: кишка.

Знову довга пауза.

— Та точно, шото не то.

— М'яу, м'яу.

— О, тепер то.

Таки добряче «втомлені». Сміємося! Хоч важко їх обвинувачувати. З передка хлопців забрали на цей Богом забутий блокпост начебто на два тижні, а вони в цьому задуг'ї киснуть уже п'ятий місяць.

Їдемо далі, точніше, повземо. Стоїть застряглий у багноці по саме черево «жигуль». Лле дощ. Усередині армійці. Часу мало, але гальмуємо.

— Допомогти?

— Дякуємо. Зараз бетеер приїде нас витягати.

«Жигулі», джипи... Захисники Вітчизни їздять на тому, що пригнали волонтери. Армійські «газики» — рідкість. А де ті всі «дозори» і «козаки» — чудо вітчизняного воєнпрому? У Мукачевому проти «правосеків» їх он скільки нагнали!* А тут жодного не зустрінеш. Ні ми, ні тим паче кацапня їх в очі не бачили. О маскування! О конспірація! А можливо, коханим владцям вони більше потрібні в тилу?

Їдемо. Лле дощ. Вже пів на восьму. Можемо не встигнути. Дощ посилюється. Великі бульбашки на калюжах. Дощисько барабанить по даху.

Музика. Музика дощу. ПІСНЯ!

Пісня про Яся й каміння

Сидимо у Красіку в кафе «Попугай» («папуга» по-нашому).

З-під Слов'янська пригнався Ясь. Щоб зустрітися, потиснути один одному руки, торкнутися плечем плеча, годинку погомоніти — і назад. У Яся донечка ходить на танці, а син — в художню школу.

— Ясю, коли приїдеш до мене у Львів? Підемо до нас у театр.

— Андрюха, це вже після війни. Я воюю без ротацій, до ПЕРЕМОГИ!

Година пролетіла. Обнялися. Ясь погнав у свою 81-шу*. До наступної зустрічі! Дай Боже, щоб усі дочекалися.

А через кілька днів повертаєшся, йдеш Львовом у камуфляжі з наплічником, брудний і неголений. А тут якесь здорове, молоде, добряче впите мурло з біженців — підвалює до тебе.

— Што, братан, заставляють ваєвать?

— Чому «заставляють»?

— А за што ти, бля, воюєш?

— Та за твій Донбас, курва!

І тут — хай простять мене біженці та справжні фронтовики — входиш в образ фронтовика, якому не

* 11 липня 2015 року в Мукачевому відбулися «розборки» між місцевим нардепом та «Правим сектором».

* 81-ша окрема аеромобільна бригада.